

سُورَةُ الْقَارِعَةِ ١٠١

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام یگانه خدای جهان که بخشایش و مهر او بی‌کران

الْقَارِعَةُ

﴿١﴾

به القارعه چون که کوبنده است نشانی ز محشر سرا بوده است

مَا الْقَارِعَةُ

﴿٢﴾

چه باشد همی قارعه در متون؟ و معنای آن چیست اندر بطون؟

وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْقَارِعَةُ

﴿٣﴾

چگونه توانی ز درک آن‌چنان؟ تجسم نمایی ز مفهوم آن؟

يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ

﴿٤﴾

به روزی که از واهمه مردمان پراکنده گردند چو پروانگان

وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوشِ

﴿٥﴾

چو پشم زده جمله گردد جبال به نابودی آیند همه بالمآل
فَأَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ

﴿٦﴾

و هر کس ترازوی او شد گران زِ اعمال نیکو که کرد در جهان
فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ

﴿٧﴾

پسندیده هست بهر او زندگی زِ نیکو عمل‌هاش در بندگی
وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ

﴿٨﴾

و اما کسی که بد، افعال اوست سبک هم ترازوی اعمال اوست
فَأَمَّهُ هَآوِيَةٌ

﴿٩﴾

و مأوای او قعر دوزخ سراسرست چنین عاقبت را یقیناً سزااست
وَمَا أَذْرَآكَ مَا هِيَهٗ

﴿١٠﴾

نداری تو ادراکی زان عاقبت نیابی به مفهوم آن معرفت
نَارُ حَامِيَةٍ

فروزنده آتش بسی سوزناک چه دهشت‌فزا مسکنی هولناک